

ט"ו באדר תש"ף, 11.2.2020

גיליון מס' 701

פרשת כי תשא

כוחם של ישראל בתרומתם

מאת שולי גל, בארות יצחק

כשמלך פוקד את עמו, הוא עושה זאת על מנת לדעת כמה חיילים יש לו, כמה משלמי מיסים, ומה מגמת הצמיחה הדמוגרפית. המספרים הללו מלמדים על כוחו של המלך ועל כוחה של ארצו. מספרים גדולים = עם חזק.

כשדוד המלך דרש מיואב שר הצבא, לפקוד את העם, ניסה יואב להניא אותו מכך. דוד התעקש, והמפקד בוצע. לבסוף התחרט דוד חרטה עמוקה וביקש מחילה מעומק ליבו. לרגע קיווינו שה' סלח לו, כי הוא נתן לו לבחור... את העונש. והעונש היה חמור מאד, רבבות מתו במגיפה.

גם בפסוק השני בפרשה נאמר במפורש עד כמה מסוכן לספור אותנו: "וְלֹא-יְהִי בָהֶם נֶגֶף בְּפִקֹּד אֹתָם" (ל, יב). רע מאד לספור את עם ישראל. רע ואסור. אם כך, תמוה בעינינו שה' דורש ממשה לפקוד את העם באותו פסוק בתחילתו: "כִּי תִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לִפְקֹדֵיהֶם..." (שם, שם).

אולי מותר לספור רק בתנאים מסויימים? אולי רק לפי ציווי ה'? ואולי מטרת המפקד של עם ישראל שונה ממטרת המפקד של מלך רגיל שמולך על עם רגיל?

אם מטרת הספירה היא על מנת לאמוד את כוחו של העם בהתאם למספרים, הרי מלך ישראל שיספור את עמו יגיע אוטומטית למסקנה שהוא חלש, חלש מאד. אנחנו עם קטנטן. מספרנו בעולם אינו עולה לכדי שגיאה סטטיסטית במפקד בסין (ציטוט של מילטון הימלפרב). גם אחרי אסון הקורונה. אם כוחנו היה נמדד במספרים, בכמות האנשים - אזי היינו נכנעים לייאוש. אם כן, כיצד סופרים אותנו? התשובה לכך מופיעה בהמשך הפסוקים בפרשה: זֶה יִתְּנוּ כָל-הָעֶבֶר עַל-הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוֹמָה ל-ה' יד כל העֶבֶר עַל-הַפְּקָדִים מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וְיָמָּה יִתְּנוּ תְּרוֹמַת ה' הָעֹשִׂיר לֹא-יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצִית הַשֶּׁקֶל לְתֵת אֶת-תְּרוֹמַת ה' לְכַפֵּר עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם וְלִקְחֹת אֶת-כֶּסֶף הַכֹּפָרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתְּ אֹתוֹ עַל-עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לִפְנֵי ה' לְכַפֵּר עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם" (ל, יג-טז).

נותנים מחצית השקל וכך נספרים. הספירה היא לפי הנתונה, לפי התרומה. כוחו של עם ישראל נמדד בנתונה שלו, בתרומה שלו. למרות שמבחינה סטטיסטית אנחנו קטנים מכדי להיות בעלי השפעה משמעותית בעולם, תרומתם של היהודים לאנושות איננה עומדת בשום פרופורציה למספרם היחסי בעולם! בתחומי התרבות, המדע, המוסר, הכלכלה, הרפואה, המשפט, התעשייה, החקלאות, הביטחון, האקדמיה, הרוח ועוד ועוד. אין עוד ארץ או עם או אומה בעולם שיש בה כל כך הרבה עמותות ומפעלי חסד כמו במדינת ישראל.

תנו לנו לתרום וכך יכיר העולם בכוחנו.

בפרשה אנחנו נדרשים לתרום - לא לפי היכולת הכלכלית של כל אחד, אלא כולם נותנים את אותו הערך - מחצית השקל. ולמי נותנים כולם? למשכן. התרומה היא לקודש, לעבודת אוהל מועד.

אנחנו, הקיבוצים, אמנם קטנים מספרית יחסית לשאר צורות ההתיישבות, אך מעצם המבנה הקהילתי שלנו ביכולתנו לתרום לחברה ולתת הרבה יותר מכל קהילה אחרת, ובהזדמנויות רבות אנחנו מנצלים יכולת זאת ומשפיעים על החברה כולה דרך מיזמים שונים, כמו למשל עמותת "איתן מושבך" שפועלת למען משפחות נזקקות. זו עמותה שהוקמה בבארות יצחק והתרחבה לקיבוצים אחרים ולקהילות נוספות בארץ.

אשרנו שזכינו.

נאחל לעצמנו שנוכל גם בעתיד לנצל את הייחודיות שלנו על מנת להמשיך ולתרום ולתת ולהגדיל את כוחו של עם ישראל למען האנושות כולה.

שולי גל - בת קיבוץ בארות יצחק וחברה בו. נשואה לאהרון גל, אמא, סבתא, בעלת תואר שני בהוראת יהדות, מנהלת הכל-בו, מורה בגיור, בלנית, ליצנית רפואית ואסירת תודה לריבונו של עולם על הכל.

דף פרשת שבוע של הקיבוץ הדתי מופיע באתר הקיבוץ הדתי: www.kdati.org.il
כדי לקבל את הדף כל שבוע בדואר אלקטרוני, יש לשלוח הודעה אל: webmaster@kdati.org.il
ולרשום [subscribe](#) בשורת הנושא. כדי להפסיק, יש לכתוב [unsubscribe](#) בשורת הנושא.
תגובות למאמרים וכן הצעות לכתוב מאמרים, יש לשלוח אל: amudim@kdati.org.il